

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XLVI. In Domin. XVII. Post Pentec. Diliges Dominum Deum tuum. Matth.
22. Arg. Alimenta amori divino sufficiuntur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XLVI.
IN DOMINICA XVII. POST PENT.
Diliges Dominum Deum tuum.

Matth. 22.

ARGUMENTUM.

Alimenta amori divino sufficiuntur.

Finis ultimus, ac consummata beatitudo hominis est, amare Deum. Aud. Quemadmodum enim ille ipse solo vivit amore, operatur amore, & beatus est amore sui ipsius: eadem ratione anima ad imaginem Dei condita, non alio fine vivat necesse est, quam ut amet Deum, operetur amore Dei, & ejus solo amore se beatum censeat. Et licet beatitas illa summa, ut optimi quique Theologorum sentiunt, consistat primariò in visione Dei, seu in intellecتو, qui est facultas apprehendens, & quasi trahens aде, & possidens ipsum Deum: attamen ut est status perfectæ, absolutæque felicitatis, etiam in amore, ac fruitione

*Enīs ho-
minis a-
mor Dei.*

delectabili, quæ voluntatis est, constit. Si itaque Numen optimum corpus nostrum efformavit, efformavit ad se amandum; si animam inspiravit, inspiravit ad se amandum; si intellectu, & voluntate ditavit, fecit ut cognoscamus, & amemus illum. Unde jure suo in hodierno Evangelio imperat: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus vi-ribus tuis.* Ed contendit, ut cælestis amor semper possideat cor tuum, possideat animam tuam, possideat corpus tuum; ut omnistui motus, & affectus, solus sanctus amor sit principium, & finis. *Diliges Dominum Deum tuum, &c.* Quoniam verò vis hujus divini amoris facile in nobis tepescit, ac languescit,

suffi-

sufficiam eidem alimenta, quibus in-
crescat, vegetetur, & adolescat. Ad ma-
jorem Dei optimi gloriam.

PARTITIO.

Alimenta, quæ ad divinum in nobis
alendum amorem propono, alia
non sunt, quæm ea, quæ ipse Dominus
noster in mandato suo attigit, dices: *Diliges Dominum Deum tuum.* Quod
sanè mihi idem sonare videtur, ac dilige-
s, quia Dominus est; diliges, quia
Deus est; diliges, quia tuus est. Hæ sunt
epulæ, seu missus abundantissimi æquæ,
ac delicatissimi, ita ut si iis fruamur, pin-
guedinem nobis dilectionis jure polli-
ceri possimus.

§. I.

*Primum dilectionis motivum, quia
Dominus.*

Primum
amoris di-
vini mo-
tivum.

Domini
derivatio.

II. *P*rimum amoris divini motivum,
seu pabulum alendo foco entheo
aptissimum est, quod sit Dominus. *Di-
liges dominum.* Quid autem est hoc?

Politici nonnulli, ut taxent in verbo
ipso tenacitatem, ac avaritiam quorundam
Summatum, dividunt in Latino
idiomate *vocabulum*, & volunt, quod
idem sit, ac *Dominus*; perinde ac si do-
minorum terrestrium proprietas sit,
multa polliceri; parum, aut minus præ-
stare; vel etiam, si quid in pios usus ero-
gandum, multò minus, quæm pauper
conferre. Conveniunt cum famulis
de magno stipendio, seu mercede, au-
thorando eos ad sua servitia; sed evolu-

tò anni spatiō, emancipando eos, vel ob
ollulas fractas, vel scopas plures atti-
tas; vel aliam levem ob causam defal-
cant eandem. Sericeas stipulantur ve-
stes, & vix laneas, easque aut laceras, aut
crassas dependunt.

Si quidpiam dandum pauperibus, *Dominoris*,
aut in pios usus conferendum, plus sæc. *parcitas*,
penumerò una elargitur vetula, quæm *egestas*.
Dominus. Do minus.

Aderat nonnunquam sequester meus
oblationibus in templo Jerosolymita-
no institutis, idque à Principibus, Pha-
risæis, & Optimatibus populi. Quis hic
non putasset, illos plurimum contulisse,
& omni turbæ præripuisse palmam.
At audite, quid oraculo suo elocutus
sit Dominus: *Amendico vobis, quoniam
vidua hac pauper, plus omnibus misit, qui
miserunt in gazophylacium.* Una misera
vidua, quidquid habuit substantiæ, Do-
mino Deo suo consecravit. Idem er-
iamnum sæpè evenit, plus offert rusti-
cellus, quæm Dominus; plus ancilla de-
dicat, quæm Domina. *Dominus.*

III. Alii, ut fugillent Dominorum
quorundam asperiores mores, omi-
natur idem sonare vocabulum *Domini-
nus*, quod *dominas*. Agnata enim cru-
delitas, & asperitas nimia Summatibus
est, nihilque proclivius illis est, quæm
torvam supercilii nubem in fulgurita
arcuare; nihil solemnius, quæm fustes,
scorpiones, gladios intentare, nihil fre-
quentius, quæm jurare, & pejerare, v.g.
curabo hunc fustuari rusticum, dissuam
illi os, internecioni dabo, & similia ter-
riculamenta adducere. Unde olim ob
cruelitatem suam Optimates vulgo
Tyranni dicti sunt, & illis illud lemma

Hhh 2 ad-

*Mar. 11.
v. 42.*

*Eorundem
asperitas.*

adscriptum : *Procul à Jove, procul à fulmine.*

III. Nostrum Poloni Dominum indigitant *Pan*, forsitan ex Graeco *PAN*, quod significat omne, quasi Dominus omnibus abundet; sive à *Pan* Poëtarum idolo, quod universæ præesse naturæ commenti sunt; quasi Domini in omnia dominarentur. Verum, si supellecilem eorum excutiamus, nuspam majorem, quam apud eorum plerosque lacunam deprehendemus.

*Dominorū
terrestriū
debetus.*

*Matt. 21.
v. 4.*

*Deus Pan
verus.*

*Psal. 23.
v. 12.*

Dominus noster, cùm postremum triumphum adornare Jerosolymam instituisset, expedivit suos, ad conducendum asellum, discipulos, dixitque eis: Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet. Fallit me, quia de causa hinc le dominum, & non ut alias Magistrum nuncupaverit. Si tamen concicere fas est, ajo, non aliò consiliò factū, quam ut ostenderet, terrenos Dominos pluribus laborare defētibus. Vix dominium indipiscuntur, & illico auditur: Dominus opus habet. Indigit meliore panno, meliore bysso, meliore cibo; opus habet equis Turcicis, Neapolitanis, Ungaricis, famulitū exposcit insignius. Dominus his opus habet. Ita in aula quavis nihil frequentiū à pedissequis, epiphobis, palatinis auditur, quam Dominus his opus habet. Non sunt Pan, sed potius Comites de Nonest, Barones de Modico, Domini de Indigentia. Nam cùm dominū suum ostentare affectant, egestatem suam manifestiorē reddunt.

IV. Domino non nisi supremo hic titulus competit. Ille in veritate *Pan*, à regio Psalte proclamatur: *Domini est terra, & plenitudo ejus, Orbis terrarum,*

& universi qui habitant in eo. Hic Pan verus, cui applaudit Josue: Dominus Deus universæ terra. Hic Pan verus, cui militat aether, & conjurati veniunt ad classicavent, qui Aquilonibus habenas ad cursum relaxat, liquores tenet nube suspensos, describit Oceano limites, universam terræ molem tribus digitis sustentat, & unico oris flatu, vel noctu oculi, vel nutu voluntatis levissimo cuncta pollet, momento unico, in chaos sui nihil revocare. Ipse est Pan verus, cui millia millium ministrant, & decies centena millia assistunt. Ipse est Pan, Rex gloriae, & majestatis, sub quo principatus, ac potestates genua lunant, & columnæ universitatis contremiscunt.

Hic Dominus Ethymologiam suam non à *Dominus*, sed potius à *Do manus* desumit. Ille enim accurrit, & opitulatur derelictis, sublevat fessos, erigit pusillanimes, omnibus vires, ac robur sufficit. Ille est non *Dominus*, sed potius *Do manus*. Hujus enim liberalissimâ munificentia sumus, quidquid sumus. Hujus nos dextera ab æterni nihil extraxit cunabulis, in quibus cum aliis in infinitum possibilibus latuissimus. Ille nostrum efformavit corpus, inspiravit animam, lumen intellectus succedit; substravit se pedibus humum, diffudit maria, extendit nubes, condidit cælum; verbô, omnia in nos congesit naturæ commoda, eaque munificentia profudit, ut nihil videatur in cælesti thesauro continere, quod homini non dispensaverit.

V. Atque vel hinc colligite, quanto pere huic Domino obstricti sumus, quibus amoris officiis eum prosequi debeamus,

beamus, ut nos, hostraque omnia eidem
deovere obligati.

Eph. 6. 5. **S**acratissimum illud Vas Electionis, S. Paulus Apostolus a famulitio carnalium dominorum expostulat, ut bona voluntate, & affectu, non ad oculum, sed ex animo, seu ex amore illis ancillentur. *Servi, obedite dominis carnalibus in simplicitate cordis vestri, sicut Christo, non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate servientes sicut Domino.* Tantam ille observantiam, tantum affectum exigit a vernaculis erga Dominos, qui dant minus; erga dominos austeros & minaces, erga dominos egentes, & defectuosos; quantum itaque Domino dominorum exhiberi a nobis par non est: quanto intensiore affectu eidem ancillandum? quanto flagrantiore voluntate a nobis amandus, qui ut omnia sibi habet subdita, ita liberalissime dispensat, & aeternis praemii amorem nostrum emercatur?

Epicurus qua de causa Dei coli, & amari precepit. Plut. VI. Epicurus tamen si voluptatum auctoritarum studio efferatus, omnique prope exutus humanitatis sensu, & rerum divinarum in tantum ignarus, ut Dei providentia mundum administrari incisiaretur, res tamen ad ejus cultum pertinentes accuratissime ab hominibus accurari volebat, illumque ab iis pro dignitate coli, & amari deberi, vel ideo confirmans, quod esset supremus Dominus, prima praestantissima, & pulcherrima natura. Sensit id homo propè Atheus, & idolis, ac voluptatibus carnis totus, quantus mancipatus. Onos ferreos, & silice concretos, qui sublimio-

rem fidem nocti, amore erga supremam Majestatem non liquecimus! vel etiam minorem cultum, reverentiam, amorem, quam ipsi Ethnici olim mutis simulachris, ac dæmoniis impendimus.

Vidit in extasi quapiam Isaías Vates Dominum sedentem in throno; & ecce Seraphini, igne divino inflammati, stabant supra illud, altissima nimirum a stimatione Dei, & humillima creaturarum sublimati; velabant facies suas, propria nimirum confusione, eò quod non ita cognoscerent, & amarent Dominum suum, ut cognosci, & amari par est, & ille mereretur; & volabant sancti amoris alis, laudando quem amabant: *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus exercituum, plena est omnis terra gloria ejus.* Et vilis homuncio, terræ vermiculus, periplema abjectissimum eidem Majestati stipendia facere, aut scintillam de votæ mentis consecrare tergiversabitur? Servus abjectissimus eundem Dictatorem non audiet: mediastinum unum alteri tyranno cor suum consecrabit? Nonne haec esset ingratitudo, perfidia, rebellio, vel ipsis Erebi incendiis expianda?

§. II.

Motivum alterum Amoris DEUS.

VI. **A**lterum motivum, seu pabulum in Evangelio hodierno, *Amoris* & mandato Domini appositum est, *divini* quia **DEUS**. Quod nomen, cum variam pro cuiusvis gentis idiomate interpretationem admittat, elegantissimam, aptissimam, dignissimamque

Hhh 3 nos

nos Germani tenemus; qui DEUM vocamus Gott; quasi Gutt; hoc est, per excellentiam bonum, seu omne bonum, seu omnis boni maximum.

Deus pelagus perfectionum.

In cæteris creaturis mica, seu vestigium quodpiam bonitatis, ac perfectio-
nis deprehenditur, quod facilè oblite-
ratur, ac evanescit. In Deo, ut summo
bono, veritas ipsa, & pelagus omnium
deliciarum, ac perfectionum contine-
tur. In eo eminenter, ac modo per-
fectissimo, omnis pulchritudo corpora-
lis, & spiritualis, præsens, præterita,
futura, possibilis, imaginabilis; in eo
omnis sapientia præsens, præterita, fu-
tura, possibilis, superimaginabilis; in eo
omnium rerum bonitas, essentiæ, sub-
stantiæ comprehenduntur. Ab ipso
gemmarum nitor valorem, metalla pre-
cium, horti amoenitatem, stellæ splen-
dorem, animalia virtutem, dulcia dul-
cedinem, pulchra pulchritudinem de-
mutuant; ab ipso viventia vitam fœne-
rantur; ab ipso vegetabilia motum, ra-
tionabilia intellectum participant. Se-
motâ illius claritate, omnis lux tenebræ,
seclusâ ipsius sapientiâ, omnis doctrina
error, sublatâ ipsius pulchritudine,
omne pulchrum turpe, ac deforme,
profligata ipsius bonitate, omne bonum
vitiosum, aut nullum. DEUS enim
est omnis boni bonum, sine quo nullum
bonum, bonum.

Creatura quevis manca.

VIII. In creaturis omnibus est bonum aliquod, sed usque adeo invalidum, ut se solo sequestratis aliis nullatenus cor hominis exatiare valeat. Bonum est aurum, si adsint cætera, sed pa-
rum prodest, si defint alia. Bonus est ci-
bus, epulæ, deliciæ, sed si adsit sanitas;

alioqui ut picta icone illius bonis dele-
ctaberis. Bona est symphonia, sed
absente luctu, ac melancholia. Nam:
Musica in luctu importuna narratio. Ecli. 11. v. 6.
Eadem ratio aliorum bonorum tempo-
ralium, unum sine alio hominem non
beatificat. Deus noster tantum bo-
num est, ut solus universis Angelorum
ordinibus, & ingenti hominum nume-
ro sufficiat, omnes, ac singulos, & quo-
vis possibles beare possit. Ipse una
est & cibus esurientibus, & potus siti-
tibus, & abundantia egentibus, & ope-
rimentum nudis, & solamen afflicti,
denique omnibus omnia, quia erit om-
nia in omnibus, quia implebit in bonis
desiderium universorum.

IX. In creaturis reliquis est bonum
in pondere, numero, & mensura, eaque
minima: In Deo nostro nullus omnino
terminus magnitudinis, ponderis, ac
mensuræ reperitur: Quidquid in illo
est interminum, incircumspectum, im-
mensum est. Profundior est abysso,
latior Oceano, altior cælo, omnia im-
plet, omnia circumdat, omnia occupat
sine termino, sine numero, sine fine.
Ipse intus & extra in omnibus, per præ-
sentiam, essentiam, potentiam, & si plu-
res orbes qualis hic est; immo millio-
nes orbium ejusmodi darentur, omnia
repleret, nec esset spatium ullum adeo
in infinitum, interminabile, incompre-
hensum, quod non occuparet. Ete-
niam ut egregiè Psaltes modulatur de
eodem: *Si ascendero in cælum, tu illic Psal. 138.
es, si descendero in infernum, ades.* v. 8.
&c.

Erítne igitur quispiam tam vecors, &
insensatus tam emotæ mentis, & frontis

per-

perficitæ, ut vanissima, minutissima, defectuissima sectetur; verissima autem, immensa, ac perfectissima bona non amplectatur?

Eritne qui cum prodigo filio terrena ista perinde ac pororum siliquas quæ non tam satiant, quam famen inducunt, sensus enervant, ingenium heterant, corpori turpes admodum nævos, animo acerbissimos conscientiæ remorsus ingerant, prehenset; & defæcatissimas Deitatis delicias, ambrosiumque nectar despuit? Eritne inter Christianos tam excors Holofernes, quem non oculi sedes gratiarum; non cor, officina amoris; non manus, dispensatrices munierum, id est non Dei bonitas, benignitas, munificentia, sed sandalia rapiant, seu vestigia creaturæ? Eritne Rachel quæpiam, quæ ob mandragoras, amplexus veri Jacob in baculo crucis transeuntis Jordanem passionis explodat? Eritne tam vesanus idololatra pulchritudinis, ut eam in extima cute modicè hærentem, paulòque post verimib[us] in pabulum cessuram depereat; intimam verò, substantialem, & ideam formarum omnium fugillet. Eritne, qui relicto fonte, sitiat guttam; ut exploso thesauro, in ardescat obuli amore; ut geminis proculcatis, vitrum venetur; ut omnis boni bono posthabito, unbratile sectetur? Vix credo. Siquidem ipsius naturæ instinctu, in rebus temporalibus unusquisque deperit, quod pulchrius, dignius, præstantius. Nemo est, qui non magis in oculis ferat equum impigrum, succulentum, generosum, quam strigosum, apocalypticum, asinimum. Nemo, qui

non discupiat vestem novam, quam vivissimam lacernam. Nemo, qui non colat studiosius aurum verum, quam fictum. At credibile mihi reddit Ies[us], ac protestatio Domini mei per Vatem suum Jeremiam ingemiscentis: *Obstupescite cali, & porta ejus desolamini* Ter. 2. 4. 13, 14. *vehementer. Duo mala fecit populus meus, Me dereliquerunt fontem aquæ viveæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.* *Obstupescite, inquit, quia deseruerunt cultum meum, honorem meum, amorem mei; dereliquerunt bonitatem meam, pulchritudinem meam, divitias meas.* Cùm pulcher sim, perrarus est, qui me sincerè diligat. Cùm dives sim, vix est, qui à me quidpiam divinum, ac supernaturale efflagitat. Cùm via sim, quotusquisque est, qui in ea ambulet? Cùm veritas sim, quis est, qui credat mihi? Cùm vita, quis est, qui me quærat? Cùm fons sim aquæ dulcis, & laudabilis; quis est, qui ex me hauriat. *Obstupescite cali, & porta ejus desolamini.* *Me dereliquerunt fontem aquæ viveæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas, ut vel guttulam immundissimæ delibent voluptatis.* Ad has desudant, his toto animi affectu conjugantur, ad has morantur, & immoriuntur. *Me dereliquerunt, &c.* *Me si quando labiis invocant, terrena idola, ut cor suum, ut oculum suum, ut animam suam stringunt, amplexantur, depecent, quantumvis cum illis dispereant.*

§. III.

Motivum tertium Amoris divini, Tuus.

*Amoris
divini
motivum
tertium.*

X. Illece quicunque ii sunt, addo stimulum tertium seu pabulum amori Divino alendo, quod non sit exoticus, alienus, & domesticus consanguineus, sed noster. Neque enim ait Dominus in praefato mandato: *Diliges Dominum Deum ex toto corde; sed: Diliges Dominum Deum Tuum.* Diliges, quia tuus es. Tuus ille es, quia cum non es, ille creavit te. Tuus ille, quia cum perditus es, pretiosissimo litro filii sui sanguine redemit te. Tuus ille, qui ne desperares haec tenus, gratiosissime conservavit te. Tuus ille, quia te in Filium, & hæredem gloriae suæ adoptavit. Tuus ille tot titulis, quorū illius.

*Homo cur
imaginis
Dei insig-
nitus.*

*S. August.
¶ Gen.*

Cum hominem è nihilo eduxisset, ait sacer textus: *Ad imaginem suam fecit illum*, characteres sue divinitatis expressit, & inaravit in nobis. Quo quæso fine? Si S. Augustino credimus, non alio, quam ut illam perinde ac sigillum apponenter, quo nosceremur ipsius esse.

Rursum, quum nos renovat, ac recreat sacro fonte baptismatis ex receptissima, ac indubia SS. Theologie, ac Conciliorum doctrina, jubet nos abrenuntiare Sathanæ, ac pompis ejus, imprimis turque character, vel ab ipsis gehennæ incendiis indelebilis. Quo fine? qua intentione? Profectò non aliâ, quam ut illum solum Deum, ac unicum Dominum nostrum noveri-

mus: Quemadmodum enim quisque bonus Paterfamilias res suas imagine, aut ceris suis signat, ut discernantur ab alienis: suppari ratione Deus Dominus noster, quotquot per fidem, ac sacram laticem renascuntur, seque suo consecrant servitio, inviolabili notat charactere.

Dilecta illa in Canticis anima, sentiens se à dilecto suo plenè in possessio- Cant. 1.4. nem acceptam, ait: *Ordinavit in me charitatem.* Nimirum ut nihil amem nisi illum, aut propter illum, ut ipsum appretiativo minimum amore omnibus aliis præferrem. Alia lectio habet, vexillum super me extensum charitas. *Introduxit me rex in cellam vi- nariam, cuius vexillum erga me charitas.* q. d. A Domino admisus sum in amicitiam, ac gratiam ipsius; & charitatem suam, quasi vexillum supra me exten- dit. Quonam autem mysterio? Crediderim non alio, quam quo solemnis ritu urbs quæpiam, aut propugnaculum vexilli agitatione subdita esse op- pugnanti denuntiatur. Cum enim cor hominis castrum sit, ubi illud cælestis sponsus possederit, vexillum suum, su- per illud, amoris explicat, seque Do- minum proprium, & absolutum illius esse designat.

XI. Quod si itaque ô anima Chri- stiana non diligis Deum, eo titulo, quia Dominus, si non diligis quia Domi- nus, si non diligis utroque hoc motivo, minimum diligas, quia *Tuus*; si non di- ligis amore amicitiae, minimum a- more concupiscentiae prosequi con- tende.

Michas idololatra idolum quod- piam

Jud. 18.24 piam sibi fuderat, ex quo certè non magorem, quām à lapide quovis obvio, aut stipite, fructum referebat. Aures enim, quamvis haberet, non audiebat; os eti præferebat, non loquebatur; manus porrigebat, & non palpabat; attamen quia proprium erat, & ablatum, miserandum in modum ingemuit: *Deos meos, quos mibi feci, tulisti, & Sacerdotem, & dicitis, quid mihi est?* Me miserum! me desolatum, qui Deo meo privatus sum. Utinam ipse priùs ablatus fuisset, quām Deum meum mihi erectum vide-rem. *Deos meos tulisti.* Ah, & nos non indolebimus, si Deum nostrum, omnis boni bonum, per peccatū amiserimus? Ipse mutum & invalidum tantopere amissum lamentabatur, quia suus erat; nos nostrum planctibus, & ejulatibus non recuperabimus perditum?

Quid dicam? Sæpe sæpiùs (dico quā possū animi contentione) profundiùs nos lacinat nummus, quām Numen amissum; graviùs nos vulnerat vestis attrita, aut lacerata, quām Deus offensus; plus ponderant terrestria, quām cælestia, plus cœnum, quām cælum, plus creatura, quām Creator. O incredibilem mentis perversitatem! ô impotentiam! ô confusionem, nec integro satis Erythræo decolorandam.

Peut. 32.5 XII. Exclama, exulula hīc vir Dei, eleva vocem tuam, & ut olim in ingratos Judæos, ita nunc in perfidos Christianos intona: *Generatio prava, atque perva-
sa, hæc cine reddis Domino Deo tuo, po-
pule stulte & inspiens. Numquid non ipse
est Pater tuus, qui possedit te, & fecit, &
creavit te?* Hæc cine, inquam, reddis, ut perinde ac vermis noxius, ex Deo natus,

& in Deo renatus, (in ipso enim vivimus, movemur, & sumus,) illum die ac nocte exedas? *Hæc cine reddis Domino Deo tuo,* ut perinde ac tinea ex abysso Di-vinitatis, ac purpura humanitatis pro-creatus, illum quantum in te, vitiis tuis sceleres? *Hæc cine reddis Domino Deo tuo,* ut tanquam serpens in sinu Domini educatus, aut calefactus, aculeo vene-natissimō petas? *Hæc cine reddis Domino Deo tuo,* ut veluti canis furiosus in alu-mnum tuum insilias, & dentibus phæneticis eum prenes? *Hæc cine reddis,* ut instar viperæ parentis viscera dilanies? Ita enim te indigitat ipsa æterna Veritas: *O genima viperarum.* Hæc cine reddis Domino Deo tuo, ut nec tanquam Dominum reverearis, nec ut Deum colas, nec ut tuum ames? *Numquid non ipse est Pater tuus, qui possedit, & fe-
cit, & creavit te?* Numquid non ejus manibus portamur, & amplexu ejus pendemus, ubera dulcedinis ejus fugimus, & sanguine lactamur, ejus corpore pascimur? *Numquid non ipse est, &c.* E-heu, hoc nobis identidem exprobatur, hoc carmine distinguiamur, hac ingra-titudinis nota figimur, nec tamen eam abstergere aut evitare admittimur? Indi-gnemur nobis met aliquādo, quod cum spuriis voluptates, & quisquiliis soli prosequamur. Deū omnis boni bonum, tam glaciali pectore complectemur. Af-flemus tandem ventilabro piorum desi-deriorum cor nostrum, iisque movea-mur affectibus, ut non uno, sed totidem quot cælo stellæ, quot aëri atomi, quot Oceano guttae, quot littori maris are-nulae, pectoribus diligamus. Optemus transformari Seraphinorum instar in a-

THE CONCIO XLVI.

454

morem divinum. Efflagitemus, ut suum ipse nobis mutuet amorem; quatenus amemus eum, eo amore, quo dignus est. Adhibeamus omnes ingenii nervos, effundamus omnes voluntatis affectus, ut eò loci apud nos sit Deus, quo debet, adoremus ut decet, amemus, ut convenit. Et si quando in nobis exurgat, dicamus ex intimis fibris: Amo te ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente mea, quia Dominus meus es, & gubernator meus. Amo te medullitius, quia Deus meus es, & summum ac unicum bonum meum. Amo te millies, ac millies quia meus es. Nolo ultra pedes meos, nisi ut ambulem amore tui, nisi ut quæram te, & ambulem in via mandatorum tuorum. Nolo manus meas, nisi ut laborem amore tui, & propter te. Nolo linguam meam, nisi ut prædicem amorem tuum, & glorificem te. Nolo cor

meum, nolo animam meam, nolo corpus meum, præterquam, ut diligam te. Nolo regnum, ac gloriam tuam, nisi propter te, ut ibi cum Sanctis tuis laudem te. Id unum dolo, quod unquam te Deum meum, te summum bonum meum offendierim, aut aliud quidpiam amaverim præter te, aut alium ob finem, quam propter Te. Id unum voveo ut nihil sciam amare præter te, aut propter te; ut nihil amoris in me alieni patiaris, & si quid irrepserit cum injuria amoris tui, id tu vel cum vitæ meæ jactura proscribas. Id unum obsecro, ut totus sim tuus, tu meus, ut totus amor meus in tui amorem transeat, ut te amem in hoc exilio, & futura patria, in carcere, & regno, in tempore, & æternitate.

Fiat.

CONC. XLVII.